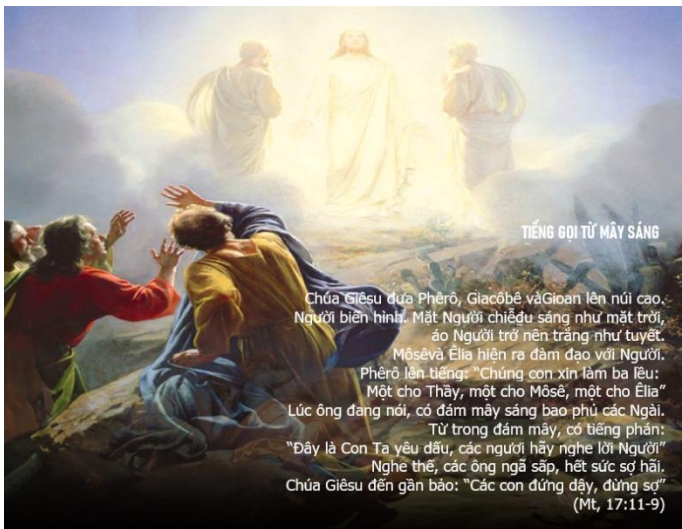

Bài 9 TIẾNG GỌI TRONG MÂY SÁNG

Chúa Giêsu đưa Phêrô, Giacôbê và Gioan lên núi cao.
Người biến hình. Mặt Người chiếu sáng như mặt trời,
áo Người trở nên trắng như tuyết.
Môisê và Êlia hiện ra đàm đạo với Người.
Phêrô lên tiếng: "Chúng con xin làm ba lều:
Một cho Thầy, một cho Môsê, một cho Êlia"
Lúc ông đang nói, có đám mây sáng bao phủ các Ngài.
Từ trong đám mây, có tiếng phán:
"Đây là Con Ta yêu dấu, các người hãy nghe lời Người!"
Nghe thế, các ông ngã sấp, hết sức sợ hãi.
Chúa Giêsu đến gần bảo: "Các con đứng dậy, đứng sợ"
(Mt, 17:11-9)

Trong kho cổ tích nhà Grimm nước Đức có kể chuyện "*Chiếc áo tàng hình và ánh sáng nhìn thấy*" thế này: Ngày xưa, có một người thợ săn nhặt được chiếc áo tàng hình. Khi khoác lên, anh có thể đi giữa đám đông mà không ai thấy. Ban đầu, anh dùng nó để tránh hiểm nguy, rồi để nghe lén, rồi để lấy lại công lý. Nhưng càng dùng, anh càng thấy mình cô đơn. Không ai nhìn thấy anh, không ai gọi tên anh.

Một ngày nọ, anh bước vào một nhà thờ nhỏ. Khi quỳ xuống, anh nghe một tiếng nói vang lên từ bàn thờ:

"Hãy cởi áo ấy ra. Ta muốn nhìn thấy con."

Anh run rẩy tháo áo xuống, và ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt anh. Lúc ấy, anh cảm thấy được nhìn thấy thật sự, không phải bằng mắt người, mà bằng ánh sáng của Thiên Chúa.

Chiếc áo của anh thợ săn làm ta nhớ đến chiếc áo choàng của Thánh Martin Caballero, Hiệp sĩ, người Hungary, nhưng không phải là *chiếc áo choàng tàng hình*, mà là *chiếc áo choàng kỵ binh hiệp sĩ đang khoác lại xé đôi không tiếc*.

Giai thoại kể rằng: Khi còn là một binh sĩ trẻ, trong cuộc hành trình, Ngài đang trên lưng ngựa, bỗng gặp một người ăn xin run rẩy trong giá lạnh. Không có tiền, Martin xé đôi chiếc áo choàng màu đỏ của mình, trao một nửa cho người nghèo. Đêm đó, Martin mơ thấy Chúa Giêsu hiện ra, khoác nửa chiếc áo ấy, và nói với các thiên thần: "Martin, người chưa chịu phép rửa, đã mặc áo của Ta." Martin thức dậy, xúc động, và quyết định dâng cả đời mình cho Chúa.

Hai câu chuyện ấy – một từ cổ tích, một từ truyện tích thánh nhân – đều nói về **sự hiện diện ẩn giấu của Thiên Chúa**, và **tiếng gọi mời con người bước ra khỏi lớp vỏ che giấu**, để được nhìn thấy, được biến đổi, được sai đi.

Trên núi Tabor, **các môn đệ cũng sống bên Chúa, nhưng chưa "thấy" Người thật sự**. Các môn đệ gần gũi với Chúa, vốn chỉ nhìn thấy Chúa là một thầy dạy, một con người mặc xác phàm, mà không nhận ra thầy mình chính là Con Thiên Chúa. Chẳng phải là Phêrô

đã ngăn cản Chúa khi Người loan báo cuộc khổ nạn sắp tới sao? Khi Chúa tỏ cho các môn đệ biết: Người phải đi Giê-ru-sa-lem, phải chịu nhiều đau khổ do các kỳ mục, các thượng tế và kinh sư gây ra, rồi bị giết chết, và ngày thứ ba sẽ sống lại. Phê-rô liền kéo riêng Người ra và bắt đầu trách Người: "Xin Thiên Chúa thương đừng để Thầy gặp phải chuyện ấy!" Nhưng Đức Giêsu quay lại bảo ông Phê-rô: "Xa-tan, lui lại đằng sau Thầy! Anh cản lối Thầy, vì tư tưởng của anh không phải là tư tưởng của Thiên Chúa, mà là của loài người." (Mt. 16: 21-23; Mc 8:31-33).

Chỉ khi ánh sáng chói lòa bao phủ, và nghe tiếng gọi từ mây vang lên: *"Đây là Con Ta yêu dấu, hãy nghe lời Người"*. Nghe tiếng gọi ấy, các ông bây giờ mới thấy nhân tính nơi thầy mình nay đã được rửa bỏ để hiện ra thiên tính trong ánh thiên quang chói ngời. Các ông nhận ra dung nhan vinh quang. Không phải vì Chúa họ mới nhận ra được Chúa bỗng trở nên rực rỡ, mà vì **ánh sáng ấy luôn hiện diện, chỉ chờ tâm hồn con người đem ánh sáng đức tin lau sạch và mở lòng để lắng nghe.**

Trong hành trình Mùa Chay – mùa của hoán cải và trở về – Giáo hội mời gọi chúng ta bước lên núi cao cùng Chúa Giêsu. Ở đó, giữa ánh sáng chói lòa và mây trời bao phủ, vang lên một tiếng gọi từ trời:

"Đây là Con Ta yêu dấu, các người hãy nghe lời Người."

Tiếng gọi ấy không chỉ dành cho ba môn đệ năm xưa, mà còn vang vọng đến từng tâm hồn hôm nay. Đó là **lời mời bước vào ánh sáng, để được biến đổi, để nhận ra dung nhan Thiên Chúa đang ẩn hiện giữa cuộc đời.**

Lời mạc khải từ đám mây trong biến cố Hiển Dung: "Đây là Con Ta yêu dấu, các người hãy nghe lời Người" (Mt 17,5) là trung tâm của toàn bộ phụng vụ hôm nay. Đó là tiếng gọi thần linh, mời con người bước vào hành trình đức tin, biến đổi và hy vọng.

I- LỜI MỜI GỌI BƯỚC VÀO VINH QUANG ẨN MÌNH

Chúa Giêsu biến hình trên núi, **"Dung nhan Người chói lọi như mặt trời", áo Người trắng tinh như ánh sáng. Một khoảnh khắc *vinh quang rực rỡ*.** Nhưng ngay sau đó, Người lại dẫn các môn đệ xuống núi, tiếp tục hành trình về Giêrusalem – nơi thập giá đang chờ đợi.

Vinh quang của Thiên Chúa không tách rời đau khổ. **Ánh sáng của Tabor là ánh sáng hé mở của Phục Sinh, nhưng chỉ đến sau đêm tối của Thứ Sáu Tuần Thánh.** Chúa mời gọi chúng ta bước vào vinh quang ấy – không phải bằng cách trốn tránh khổ đau, mà bằng cách **ôm lấy thập giá với lòng tin tưởng: "Ngài mang thánh giá còng lưng, dạy con đường tới thiên cung huy hoàng."**

Như cây có lột vỏ khô cần mới mọc ra vỏ mới tốt tươi, phải chết đi mới có phục sinh như Chúa đã chết thảm thương để phục sinh huy hoàng. Qua việc Chúa biến hình, ông Phê-rô mới nhận ra phải qua thập giá mới đạt vinh quang, còn trước đó ông đã ngăn cản Chúa khi Người loan báo cuộc khổ nạn sắp tới. Ông đã kéo riêng Người ra và trách Người: "Xin Thiên Chúa thương đừng để Thầy gặp phải chuyện ấy!" bị Đức Giêsu quở: "Xa-tan, lui lại đằng sau Thầy! Anh cản lối Thầy, vì tư tưởng của anh không phải là tư tưởng của Thiên Chúa, mà là của loài người." (Mt. 16: 21-23; Mc 8:31-33).

Cho nên Chúa căn dặn: *"Các con đừng thuật lại cho ai những điều vừa xem thấy, rước khi Con Người từ cõi chết sống lại!"*

Vinh quang rực rỡ ấy được Thánh Matthêu trình thuật trong **Tin Mừng** hôm nay:

Khi ấy, Chúa Giêsu đã gọi Phêrô, Giacôbê và Gioan là em ông này, và Người đưa các ông tới chỗ riêng biệt trên núi cao. Người biến hình trước mặt các ông: mặt Người chiếu sáng như mặt trời, áo Người trở nên trắng như tuyết. Và đây Môsê và Êlia hiện ra, và đàm đạo với Người. Bấy giờ ông Phêrô lên tiếng, thưa Chúa Giêsu rằng: "Lạy Thầy, chúng con được ở đây thì tốt lắm. Nếu Thầy ưng, chúng con xin làm ba lều, một cho Thầy, một cho Môsê, và một cho Êlia". Lúc ông còn đang nói, thì có một đám mây sáng bao phủ các Ngài, và có tiếng từ trong đám mây phán rằng: "Đây là Con Ta yêu dấu rất đẹp lòng Ta, các ngươi hãy nghe lời Người". Nghe thấy vậy, các môn đệ ngã sấp xuống, và hết sức sợ hãi. Bấy giờ Chúa Giêsu đến gần, động đến các ông và bảo: "Các con hãy đứng dậy, đừng sợ". Ngước mắt lên, các ông thấy chẳng còn ai, trừ ra một mình Chúa Giêsu. Và trong lúc từ trên núi đi xuống, Chúa Giêsu đã ra lệnh cho các ông rằng: "Các con không được nói với ai về việc đã thấy, cho tới khi Con Người từ cõi chết sống lại". (Mt 17, 1-9)

II- LỜI MỜI GỌI BIẾN ĐỔI

Thánh Phaolô nhắc nhở: "Thiên Chúa đã cứu độ và kêu gọi chúng ta... không phải do công trạng, nhưng vì ý định và ân sủng của Người." Ân sủng ấy được tỏ lộ nơi Đức Kitô – Đấng đã chiến thắng sự chết và chiếu soi sự sống bất diệt.

Biến cố Hiên Dung là **lời mời gọi biến đổi**: từ sợ hãi đến tin tưởng, từ cái nhìn phàm trần đến cái nhìn đức tin. Như các môn đệ, chúng ta cũng được mời gọi **"thầy" Chúa trong ánh sáng mới**, để rồi chính mình cũng được biến đổi – trở nên ánh sáng cho người khác. *"Nguyện xin Thiên Chúa cao sang, cho đời con thấy Chúa hằng hiên dung."*

Chiêm ngắm Chúa hiên dung nhắc ta phải đổi mới, phải rũ bỏ cái Tôi bản ngã vị kỷ hẹp hòi, từng để mình chìm đắm trong tội lỗi, xa lìa đường Chúa, phải đổi mới tư duy: « Ai muốn theo Thầy, hãy từ bỏ mình, vác thập giá mình mà theo Thầy! » (Mt. 16, 24). Phải mặc lấy con người mới **thể hiện sao cho đúng là chứng nhân tình yêu, là con cái đích thực của Người**. Đó chính là sứ điệp mời gọi ta lên núi chiêm ngắm Chúa biến hình. Bởi vì lên núi mới ngước mắt **trông lên cao**, và **nhìn xuống dưới** mới thấy mình tách ra khỏi cuộc sống trần tục thấp hèn.

Trong **Bài Đọc II**, Thánh Phaolô Tông đồ gửi thư cho Ti-mô-thêu, Ngài viết: *"Thiên Chúa kêu gọi và chiếu soi chúng ta"*.

Con thân mến, con **hãy đồng lao cộng tác với Cha vì Tin Mừng**, nhờ quyền lực của Thiên Chúa, **Đấng giải thoát và kêu mời chúng ta bằng ơn thiên triệu thánh của Người**, không phải do công việc chúng ta làm, mà là *do sự dự định và ân sủng đã ban cho chúng ta từ trước muôn đời trong Đức Giêsu Kitô, nhưng bây giờ mới tỏ bày bằng*

sự xuất hiện của Đức Giêsu Kitô, Đấng Cứu Chuộc chúng ta, Người đã dùng Tin Mừng tiêu diệt sự chết và chiếu soi sự sống, và sự không hư nát được tỏ rạng. (2 Tm 1, 8b-10)

III- LÊN NÚI VỚI NGƯỜI, XUỐNG NÚI VỚI SỨ MẠNG

Abraham được gọi: *"Hãy rời bỏ xứ sở... mà đi đến đất Ta sẽ chỉ cho."* Ông ra đi trong đức tin, không biết trước điều gì, chỉ tin vào lời hứa.

Cũng vậy, các môn đệ được đưa lên núi để chiêm ngắm vinh quang, nhưng không được ở lại đó. Họ phải xuống núi, mang ánh sáng ấy vào đời, vào sứ mạng. Chúng ta cũng thế: **câu nguyện không phải để trốn đời, mà để được sai đi**, như lời ca của bài hát: "Chúa ơi, con thấy Thầy rồi... Gọi con đem tấm lòng son, chạy ra đón họ là con đón Thầy." (Mt 10,40)

Chúa xuống núi, Chúa hiện dung trong mọi diễn biến của cuộc đời.

Từ đỉnh Tabor đến đỉnh Núi Sọ Golgota không xa. Chúa lên núi cầu nguyện, Chúa Giêsu nhận lãnh sứ mạng nơi Chúa Cha. Chúa không ở hẳn trên núi. Các ông đơn sơ ngỡ ngàng lại đòi ở luôn định cư trên đó quên mất nhiệm vụ đi theo Thầy. Chúa sẽ xuống núi để tiếp tục hành trình khổ nạn, để vác thập giá leo lên Núi Sọ lãnh án tử hình treo trên thánh giá, chết thay cho nhân loại chuộc tội của thế gian.

Trong hành trình ấy, Chúa hiện diện trong mọi cảnh đời trần thế, chia sẻ mọi khổ đau của dân Chúa như Chúa đã gánh chịu khi vác thập giá. Các môn đồ xin dựng lều định cư trên núi là bỏ rơi những người bên dưới, không hội nhập hoà mình với những người anh em khác, không vác thánh giá theo Chúa, không đem lời Chúa đến cho anh em. Chúa vào hoang địa, Chúa cho ta thấy trong đau thương ta thấy có con đường hy vọng, Chúa lên núi trở xuống, Người cho ta niềm an ủi được Chúa hiện diện trong cuộc đời.

Sứ mạng được sai đi không phải bây giờ Chúa mới tỏ bày, mà ngay từ thời Cựu Ước sứ mạng ấy đã được Chúa trao cho tổ phụ. Trong **Bài Đọc I**, Sách Sáng Thế tường thuật *"Abraham, người cha Dân Chúa, được kêu gọi"*.

[1] Chúa phán với ông Áp-ram:
"Hãy rời bỏ xứ, họ hàng,
Hãy mau rời bỏ cả nhà cha ngươi,
Đến đất Ta chỉ cho ngươi,
Ta sẽ làm cho ngươi thành dân đại quốc,
Ta sẽ ban ơn phước cho ngươi,
sẽ cho danh ngươi lừng lẫy, khắp nơi vang dội,
và ngươi sẽ là một mối phúc lành.

[3] Những ai chúc phúc cho ngươi,
Ta ban ơn phước cho người ấy luôn.
Những ai mà nhục mạ ngươi,
Thì ta nguyện rửa cho người ấy luôn.
Mọi dân trên khắp thế gian,
Nhờ ngươi họ được phúc ân dồi dào."

[4] Ông Áp-ram ra đi như Chúa đã phán,
Khi ông rời khỏi đất Kha-ran
là lúc ông bảy mươi lăm tuổi.
(St 12, 1-4a)

=> [::: Cong Giao Viet Nam :::](#)

IV- NGHE ĐỂ NHÌN, NHÌN ĐỂ TIN

Nghe Lời Chúa không chỉ là tiếp nhận bằng tai, mà là để trái tim được đánh động, để đôi mắt được mở ra, để đôi chân được sai đi. Lắng nghe Lời Chúa là mở mắt tâm hồn để thấy vinh quang Người: **Chúa vẫn đang hiển dung** “trong những khuôn mặt dập dùi qua cuộc đời – *những người nghèo, những kẻ đau khổ, những thân phận bị bỏ quên* – Chúa vẫn đang gọi ta đến gần họ, vì chính nơi họ, Chúa đang ẩn mình. Chúa để mắt coi những kẻ kính sợ Ngài, nhìn xem những ai cậy trông, như lời **Thánh-Vịnh** dâng lời ca Tụng Chúa Quan Phòng: “Người luôn để mắt giữ-gìn, Giăng tay thần chết, cứu cơn cơ hàn”:

[1-4] Người công-chính hãy reo mừng Chúa!
Kẻ ngay lành hát nữa, vang lên,
Vang lời cảm tạ ngợi khen,
Tân-ca, nhạc tấu, dâng lên mừng Người!
Tiếng huyền-cầm vui tươi réo-rắt,
Hoà muôn cung đàn sắt du-dương,
Vinh danh Thiên-Chúa yêu thương,
Lời Người ngay thẳng khôn lường tín-trung.

[5-9] Chúa công-minh khoan-dung chính-trực,
Mặt đất tràn ơn phúc Người ban.

[18-19] Ai kính Chúa từ-nhân thương xót
Trông cậy Người đặt trọn niềm tin,
Người luôn để mắt giữ-gìn,
Giăng tay thần chết, cứu cơn cơ hàn.

[20-22] Vui mừng dâng hết tâm can,
Xin Người bảo-hộ xác hồn chúng con,
Xin Người ban xuống muôn ơn,
Đầy lòng tin cậy, chúng con dâng Ngài!
(Tv 32, 4-5. 18-19. 20 và 22)

=> <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

V- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu, Đấng đã tỏ dung nhan vinh quang trên núi cao, xin cho chúng con biết lắng nghe tiếng gọi từ mây sáng – tiếng gọi mời chúng con bước vào hành trình biến đổi. Xin cho chúng con nhận ra Chúa đang hiển dung trong những người nghèo khổ, những thân

phận bị lãng quên. Xin cho ánh sáng Tabor chiếu soi bước đường Mùa Chay của chúng con, để chúng con can đảm xuống núi, mang ánh sáng ấy vào đời, và trở nên chứng nhân cho Tin Mừng giữa thế giới hôm nay.

ĐK- *Trong những khuôn mặt dập dùi qua cuộc đời
Con đã thấy rõ bóng hình Ngài hiển dung
Bóng Ngài tuy không ngừng biến dạng
Nhưng vẫn thấy thấp thoáng chân dung:
Ngài mang thánh giá còng lưng
Dạy con đường tới thiên cung huy hoàng.
Nguyện xin Thiên Chúa cao sang,
Cho đời con thấy Chúa hằng hiển dung.*

* Thống-khổ tù đày,
Tủ nhục đắng cay,
Trắng tay xơ-xác,
Đói khát bơ-vỡ;
Những thân gầy còi-cút trẻ thơ,
Những mái đầu bạc phơ ủ-rủ,
Những lưng còng ngày đêm lam-lũ,
Những giếng mắt lệ dâng ứa tràn,
Những người thất-thếu lang-thang,
Một đời bạc-bẽo khát mong tình người
Trên môi tắt ngấm nụ cười,
Cả đời mong ánh mặt trời chiếu soi.
Chúa ơi, Con thấy Thầy rồi,
Ngài đang đứng đó, Thầy vời gọi con
Gọi con đem tấm lòng son,
Chạy ra đón họ là con đón Thầy. (Mt. 10,40)

* Nức nở nghẹn ngào
Thét gào áo cơm
Tiếng kêu oan ức
Nước mắt chan cơm
Những thân tàn lẩn lóc bỏ rơi
Những góc đời tả tơi căn cỗi
Những tâm hồn chìm trong tăm tối
Những tiếng nói niềm tin xói mòn
Những người chẳng chốn nương thân
Bị đời trục xuất giống dân lạc loài,
Tâm tư khắc khoải u hoài,
Cầu mong cho hết đêm dài tối tăm.
Chúa ơi, Con thấy Thầy rồi,
Ngài đang đứng đó, Thầy vời gọi con
Gọi con đem tấm lòng son,
Chạy ra đón họ là con đón Thầy. (Mt. 10,4)

=> <https://youtu.be/fgEw7gTKkwI>

Ben. Đỗ Quang Vinh